

**Libris**.RO

Respect pentru oameni și cărți

**Nicolae Constantin  
Petrescu**

## **ÎN BUCĂTĂRIE CU REGII**

**LETRAS**  
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a  
României

NICOLAE CONSTANTIN, PETRESCU

În bucătărie cu regii / Nicolae Constantin

Petrescu - Snagov : Letras, 2017

ISBN 978-606-94420-2-9

Întreaga responsabilitate pentru conținutul  
acestei cărți aparține autorului.

Credite fotografii coperta și interior: Pixabay

COPYRIGHT 2017 Nicolae Constantin Petrescu

COPYRIGHT 2017 Editura LETRAS

Toate drepturile rezervate.

Publicat de Letras, Distribuit de [www.piatadecarte.net](http://www.piatadecarte.net)

Contact editura: [edituraletras@piatadecarte.com.ro](mailto:edituraletras@piatadecarte.com.ro)

Comenzi pentru cititori, librării sau distribuitori de carte  
la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

**Editura Letras**

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe  
mail, la adresa [edituraletras@piatadecarte.com.ro](mailto:edituraletras@piatadecarte.com.ro)

## Prefață

Această carte este dedicată tuturor oamenilor  
căzuți, înfrânți, dezamăgiți, chinuiți de soartă,  
refuzați cu plăcere sadică, hăcuiți de sentimente,  
scuipați de sistem, marginalizați, singuri, prea  
singuri. Există persoane fără viziune, fără  
dragoste, alint, fără iubire de cuplu, speriate și  
înfricoșate de bătrânețea mamei, fără soție,  
prietenă, ibovnică, camaradă, eroină, lipsite de  
cealaltă jumătate divizată a lor.

Am trăit ultimii ani cele mai cumplite stări de  
singurătate, tristețe chinuitoare și umilitoare,  
abandon, plictiseală păcătoasă, gânduri și  
prejudecăți deșarte, cădere rostogolitoare, fără  
bucurie, fără speranță totul culminând cu o  
tragedie inimaginabilă, despărțirea lumească de  
cel de al doilea părinte, ea părăsind această lume  
însă eu parcurgând acele clipe de căderea cerului  
peste mine singur. Plângeam zile în șir în hohote,  
inconștient, în spasme, chircindu-mi, uscându-mi  
cugetul.

Am simțit că toată puterea sufletului meu a plecat spre transcendent odată cu ființa dragă alături de care am împărțit 43 de Revelioane, sărbători, clipe de o frumusețe imensă, timpuri revoluate dar atât de splendide. De fapt, dispăruse din mine ceva, altceva, pentru că sufletul aparține duhului sfânt, plecase acea dulceață a vieții, binecuvântare zilnică, iar eu eram străpuns de durerea pricinuită de dispariția ființei magice, dragăstoase, care a născut corpul tău în această lume.

Bine-nțeles că rămâi cu singurul părinte, acela care îți luminează drumul. El este în tine și alături de tine și de El nu te vei separa niciodată.

Lumea și viața au perioade, stări de grație, de beatitudine, de furtună. Timpul este în mișcare și în atemporalitate cu universul și ființa.

În jurul tău sunt mii de oameni care îți vor binele, unii chiar vor cu tărie, alții mai puțin, ceea ce trebuie să faci este să te lămurești că și ei ca și tine sunt frumoase suflete zdrelite și schingiuite.

Tentația sinuciderii lente sau bruște a existat în mine în zilele acelea în diverse stadii, refuzam mâncarea, mintea mă lăsase complet, oamenii nu îmi plăceau, doream să trăiesc puțin, mai puțin, nu mai mult. Dar corpul nu îmi aparține și ca

atare nu eu sunt cel care decide când și cum. Prin urmare eu tot ce trebuie să fac este să îl întrețin cât mai bine spiritual, fizic, intelectual urmând să culeg ceea ce semăn în mine.

Metafizic luăm următoarele exemple: un ermit, un călugăr și un mirean și un Homo ciberneticus sunt oameni, suflete pline de lumină direcționată spre cer. Ceea ce le deosebește este suferința intrinsecă pe care o poartă conștient sau ignorant fiecare.

Drogul, sexul virtual, webcam-ul, ecranele, plasmeele și mai știm noi ce, sunt prieteni fără suflet la propriu și la figurat.

La propriu pentru că iei un drog, te simți mai bine câteva clipe, pe urmă căderea ta ca suflet devine mai mare, chinul mai neînduplecat, și la fel se petrece și cu celelalte.

La figurat pentru că pare că alături de tine, întind o mână spre tine, dar de fapt râd de fraierul muritor. Ești singur la cheremul lor?

Din tine și din smerenia ta pleacă salvarea ta.

Ajută-te singur și divinitatea te va ajuta. Luptă, abandonează, cazi, urlă, fii împotrivă, zgârie, sângerează în surdină, spintecă nostalgia, adulmecă văzduhul, urcă muntele, vindecă și salvează omul din tine prin iubire și dragoste,

tandrețe și duioșie, erotism și senzualitate, slăbiciune dar și dârzenie. Fii om, crede în tine, în interiorul tău dragăstos și luminos.

*Către timpuri și o lume mai bună,*

*Dacul Nicholas Petrus*

## Toată lumea spune te iubesc

*„esența artei constă în libertatea ei de a încălca regulile. Eu nu cred că romanul poate schimba ceva în sens social, dar am credința că el poate să schimbe sentimentele oamenilor)” JOHN FOWLES*

Pe aleea parcului, doi îndrăgostiți, o Ea și un El, se privesc în ochi țipând și urlând:

— Ești un trișor, urlă ea răsplat și autoritar către el, fixându-l cu privirea. Te voi acuza de abuz de încredere, trafic de influență și folosirea încrederii acordată în alte scopuri mult mai josnice.

Pe aleea parcului se mai găseau câteva persoane care încercau să dispară cât mai repede din raza vizuală a cuplului voluptos de scandalgiu.

Vrăbiuțele s-au ascuns în căsuțele veverițelor care și ele tremurau din codiță ascultând concentrate, oprite din ronțăitul de ghindă și alune de pădure.

— Ești un mincinos, spuse ea, cu un aer de petrolistă. (petroleuse în franceză)

Pe o bancă din apropiere două domnițe discutau cu înfierbântare despre vestimentația pe

care o purtau. Una din ele purta o pălărie asemenea celei purtate de Julia Roberts în filmul *Pretty Woman* și care oferea un aer de mister acelui chip diafan. Celalaltă își ținea privirea foarte sus, țintind nu ochii prietenei, ci borul din față al pălăriei ei. Cele două se opriră și priviră speriate discuția.

— Ești un egoist, rosti Ea, arătând cu degetul cel mare vindicativ spre el, în timp ce figura sa denota un aer friabil.

Ea era îmbrăcată cu o rochie deschisă, un fel de maro cu nuanțe de roz, având mânecile cu o deschizătură largă în partea de sus și care pregăteau splendoarea ce avea să continue ușor coborând privirea: un deliciu vizual printr-o deschidere cuprinzătoare spre bustul mare și plin. Părul șaten deschis era ușor răvășit din cauza discuției. Fața ei totuși părea angelică, aparținând acelui corp ce urma pieptului plin și continuând cu o talie foarte subțire ușor feciorelnică din care coborau șolduri virgine. Picioarele ei erau de felină arătându-se prin ciorapii negri doar de la genuchii micuți și se ridicau aroganți pe niște tocuri înalte. Pașii ei, stăpânirea propriei frumuseți și alura o prezentau lumii ca pe o pariziancă născută în orașul luminii în perioada anilor Flower Power.

— Ești un ipocrit, continuă ea trasul de obuze către El.

El avea o figura pierdută, inexpressivă, părul negru închis ca abanosul, un sacou bleu deschis, pantaloni negri, pantofi maro. Nimic nu părea să vină în ajutorul lui, să pună capăt tiradei de acuze aduse de acesta autoritară Hera. O tânără mămică grijulie urmărește gurița sugarului pe care-l plimbă cu căruciorul trecând pasivă și ignorantă pe lângă cuplul animat de pasiuni de războire.

— Ai distrus interesul de cuplu pentru dorințele tale cele mai desfrânate.

Un tânăr care practică joggingul trece printre ei în goana calului de curse admirat din loje de Leon Zitrone. În urmă lui vine o doamna în vârstă având o figură de fată bătrână, plină de crăpături mascate de o cremă de față, plimbând agale un mic patruped bătrân și el și plictisit.

— Am tot dosarul tău, este greu, plin de corespondență, emailuri cu toate iubirile tale, amantele tale, manechinele tale...

Un tânăr plin de mușchi pe brațe, vâslind, trecu agale pe lângă malul pe unde cei doi se războiau și imediat își intensifică vâslitul la auzul încriminărilor aduse de ea.